

ADVENT II. VASÁRNAPJA*A év*

1-4 oldal

Olv.: Iz 11,1-10 – Róm 15,4-9 – Mt 3,1-12

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Advent van, Úrjövét. Az emberiség ősi problémákkal küszködik, és úgy tűnik, nem találja a megoldást. Az emberiség ősi vágyak beteljesedésében reménykedik, és néha az az ember érzése, hogy csak a remény maradhat meg, hogy egyszer a vágyaink beteljesedhetnek. Az Isten szavatartó, az Isten megígérte, hogy eljön, hogy segítsen az embernek. A Megváltóra várunk Advent időszakában. Találkozunk-e vele? Ha igen, akkor van remény a problémák megoldását illetően, akkor van remény a vágyaink beteljesedésében. Advent második vasárnapján ezt a találkozást készíti elő nekünk az Egyház. Hiszen ijesztő körülmények közepette élünk, és a vágyaink, a béke utáni vágyaink sürgetőek és az ember életének a megoldását ígérjük. Minden a találkozáson múlik, találkozás az Istennel és találkozás egymással Istenben.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Advent van, tele vagyunk várakozással és van egy ígéretünk is. Az Úr eljött, az ígéret pedig azt jelenti: ha találkozunk vele, életünk problémáit megoldhatjuk. Olyan időket élünk, amikor az embernek ezek a képek, amiket ma is hallottunk az Evangéliumból, valóságnak tűnnek. A fejsze ott van a fák gyökerén. Lesz-e még keresztény gyümölcs Európában? Van-e remény arra, hogy az ember keresztény emberként folytathatja az életét Európában? De talán azt is mondhatnám, az egész világon, mert kétezer éven át Európa volt a keresztény üzenet kibocsátója. És ma, amikor progresszióról beszél az Isten nélküli világ, haladásról, előbbre jutásról, eközben mindazt, ami régi, mindazt, ami a múlt öröksége, azt nem kívánatosnak tartja.

Éppen az idei adventi, illetve karácsonyi üzenetben többek között erről is írtam. Csak néhány mondatot ebből az üzenetből, ami valamiképpen ezt a gondunkat fejezi ki. „Korunk a fölfelé irányuló transzcendencia helyébe az előremutató transzcendenciát állította, s szinte a végtelenbe tágitotta a horizontális jövőt. Az embert úgy állítja be, mint aki szakadatlanul képes fölülmúlni önmagát, és a társadalmi tettet, mint a jobb és igazságosabb világ határtalan megvalósítását. Ez a szemlélet nem reális. A történelem nemcsak haladás, hanem visszaesés is, nemcsak építés, hanem rombolás is (háború), nemcsak szocializálódás, hanem erőszak is (terrorizmus). A fejlődéssel nemcsak a jó, hanem a rossz akusztikája is növekszik, evangéliumi képpel, búzában a konkoly. Akik ezt szenvedik, azok földadják a reményt és rezignációba menekülnek.” Ennyit csak éppen a mai üzenettel kapcsolatosan.

Nap mint nap tapasztaljuk a menekülők egyre növekvő számát, a rezignált embereknek, a háborúból menekülő embereknek a sokadalmát. Mi a válasz ezeknek az embereknek? Egymás felé fordulhatunk, egymásnak segítséget nyújthatunk, de ez tűzoltás. A világ problémái, az új ígéretek világának a problémái ezzel nem oldódnak meg. Kedves Testvérek, oly sokszor emlegetik napjainkban a Római Birodalom összeomlását. Napjainkban sokszor az európai múltnak, az európai jelenlétnek a teljes eltűnését vizionálják. Egészen biztos az, hogy az iránnyal van baj, a gondolkodásunkkal van baj. Ha ezt bevalljuk magunknak, akkor talán készek lehetünk arra, hogy éljünk azzal a lehetőséggel, amit Isten kínál nekünk.

Múlt vasárnap arról elmélkedtünk, hogy Isten szavatartó, tartja a szavát, eljött. Ilyenkor Adventben erre is emlékezünk, Urunk születésére, e világba érkezésére. Karácsony ezért a legnagyobb ünnep. De a Karácsony a Húsvétot is előre jelzi. A Karácsony, Jézus e világra jött az emberiség kereszt általi megváltását is előrevetíti és ez éppen a megoldás felé fordítja a figyelmünket. Azon kell elgondolkodni, van-e bennük elegendő készség arra, hogy megtérjünk, és a megtérés ebben az esetben nagyon egyszerűen azt jelenti, hogy visszaforduljunk erről az útról, amelyen úgy gondoljuk, hogy előre haladunk. Ez a civilizációnak, a technikának, a haladásnak az ígéretes útja, csak ezt úgy gondoljuk elérni, hogy ezen az úton nincs helye az Istennek. Úgy gondoljuk, hogy ez a közös út – mert az emberiség útja közös út – isteni igazságok nélkül is valóban közös út lehet. Sok a kétségünk és sok a kérdésünk.

Éppen ezért Advent második vasárnapján az Úrnak a jelen időben való eljövételén kell elgondolkodnunk. Múlt vasárnap arról is elmélkedtünk: a jövőben beteljesedő Isten – ígéret. Úgy gondoljuk, ha az Isten az ígéretét betartja akkor, amikor a születését előkészíti és eljön a világba, akkor a jövő időben az ítélet is az Isten szándéka szerint történik, amittől riadozunk. Ugyanakkor nem szabad elfeledkezni arról, hogy ez az ítélet most készül, az ítéletet mi hozzuk meg, nem az Isten, a jelenben. Mert ez a harmadik eljövétel a kettő közötti, a múlt és a jövőbeli jézusi eljövétel között a mindennapokban eljövendő Megváltónak az ideje, és most készül az ember ítélete, a mi döntéseinkben van jelen a mi ítéletünk. Mint ahogy a születés és a halál tényét ha szemléljük, világos és egyértelmű: minden születés reményteli jövőt vizionál és minden halál visszautal és mérlegre teszi az életünket.

Testvérek, a második adventi vasárnap pontosan emiatt a találkozás vasárnapja. Nem kíván tőlünk az Isten többet, csak annyit, amennyit Ő tett értünk. Ő megtette az utat hozzánk, mert találkozni akart velünk. Nekünk a feladatunk az, hogy mi is járjuk a magunk útját, de azt az utat, amely az Istennel való találkozásra vezet. És ez nagyon egyszerűen, nagyon egyértelműen azt jelenti, hogy beengedjük az életünkbe az Istent, Istennel tervezzük az életünket – vagy nélküle.

És ha ebből a szempontból nézzük a napjainkat, akkor szinte ijesztően mintha ismétlődne mindaz, ami Izaiás próféta idejében történt, amiről a mai olvasmány szólt, Izrael népének a válságáról. Izrael népe kereste a megoldást. Ugyan a próféta egyértelmű ajánlatot tett, de nem élt vele Izrael. Mintha ijesztően ismétlődne Izrael története napjainkban, elsősorban Európa napjaiban, amikor a válságra a választ, a megoldást evilági módon keressük csupán. Amikor kimarad az Isten a probléma megoldásából.

Miközben az egész kereszténység története erről szól. A keresztény ember felismerte azt a lehetőséget, hogy az Istennel való találkozás értelmet adhat az életünknek, és ez a Megváltás. Nagyon egyszerűen, amikor az ember nem magának él, hanem isteni örök igazságok fényében és Jézus példájában fölismeri az ember azt, hogy a rosszra csak jóval lehet válaszolni, ha békét akarunk, ha egymással össze akarunk tartozni.

Hiszen Izrael válsága pontosan erről szólt. Izrael a maga akkori válságának megoldását külső evilági hatalmakkal való szövetkezésben vélte megtalálni, és közben Istentről is elfeledkezett. Mi lett a vége? A babiloni fogság. Ugyanakkor Izrael történetében a remény is felcsillan a számunkra, mert a babiloni fogságban újragondolták az ember evilági lehetőségeit.

Napjainkban ijesztően tapasztaljuk az egységesülő világ gondolatainak a hirdetését, mégpedig úgy, hogy az Istent pedig megtagadjuk. A kérdés az, hogy lehet-e megoldás ebben az esetben. Mert az isteni gondolat szerint az emberi élet koordinátarendszere: kapcsolat az Istennel, a vele való találkozásban fölismerni, hogy összetartozik Isten és ember, és a koordinátarendszer

másik tényezője, a horizontális: ember és ember összetartozik Istenben. Isteni igazságok nélkül ember nem találkozhat a másik emberrel. Isteni igazságok nélkül ember szeretetben, békében, a másikért, egymásért nem élhet.

Advent második vasárnapja erre figyelmeztet bennünket. Van-e bennünk készség, hogy felülvizsgáljuk emberi kapcsolatainkat, egyáltalán a nemzeteknek egymással való kapcsolatát? Akár még azt is merném mondani, e világ isteni prófétáinak a választát, figyelmeztetését figyelembe véve újra tudjuk-e gondolni a nemzetek kapcsolatát egymással, akár leszűkítve ezt a kört, Európa problémáinak a megoldását? Úgy gondolom, hogy Advent második vasárnapja a találkozás vasárnapja azzal az Istennel, aki köztünk van, mint ahogy a Keresztelő mondta: itt van az Isten, de nem látjátok. Testvérek, itt van az Isten a szívünkben, csak nem engedjük az Istent az életünkben megnyilatkozni. Látom a jót, helyeslem is, mégis a rosszat teszem.

Nagyon sajátos gondolat jutott eszembe pontosan ezzel kapcsolatosan. Amikor Jézus a jeruzsálemi templomról nyilatkozik: kő kövön nem marad! Testvérek, annak idején, amikor Izrael a figyelmeztetésekre nem volt eléggé készséges, akkor Jézus egy sajátos jajt kiáltott bele Izrael történetébe. Amikor jeruzsálemi bevonulása volt, akkor a gyerekek harsogva, ujjongva köszöntötték. Csitították őket az öregek, a felnőttek, a gyerekek olyanok, amilyenek. És Jézus akkor azt mondja: hagyjátok, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak megszólalni. És ennek kapcsán jutott eszembe a jeruzsálemi templommal kapcsolatos krisztusi jövendölés: kő kövön nem marad. Mert nem lehet a kövekre hivatkozva az emberiség problémáit megoldani. Tudom, hogy a mesélő kövek a mese világába vezetnek el bennünket, de nem véletlenül beszél az emberiség az egyiptomi mesélő kövekről, amelyek egy adott külső hatásra megszólalnak, hangokat adnak, a kövek hangját. Testvérek, szinte az embernek az az érzése, hogy eljött az az idő, amikor a kövek szólalnak meg helyettünk és arra figyelmeztetnek bennünket, hogy az elembertelenedés, az egymással való kapcsolatok elszegényedésének idején a szívek kőkeményé lesznek.

És megújulás csak akkor lehetséges, ha ezeket a kőszíveket kitépjük magunkból és engedjük az Istennel való találkozást. Azzal az Istennel való találkozást, aki értünk lett emberré – velünk az Isten! –, azzal az Istennel való találkozást, aki szeret bennünket, azzal az Istennel való találkozást, aki áldozatot hoz értünk, mert a szeretetet csak így lehet igazolni. Azzal az Istennel való találkozást, aki kész meghalni is értünk. Ennek egyetlen módon ismerhetjük meg az igazságát, ha engedjük, hogy puha, meleg szívet formáljon és alakítson bennünk az Isten, és helyreálljon ezáltal az emberi élet rendszere, amely kapcsolat az Istennel és kapcsolat egymással Istenben.

Testvérek, nincs más út. Örök problémáink vannak, örök vágyaink vannak. Úgy tűnik, hogy problémáinkat Isten nélkül nem tudjuk megoldani, még Istennel is nehéz. Úgy tűnik, hogy vágyaink nem tudnak beteljesedni, csak akkor, ha a rosszra az ember jóval válaszol. Ez az egyetlen gesztus, amely megteremti egymás között a békét, és ez a béke az Isten legnagyobb ajándéka az ember számára. Ennek viszont valóban a feltétele a találkozás Vele, az összetartozás Vele, hogy egymással is testvérként, békében élhessük.

+ A M E N +

Hiszekegy után

Testvérek, nagy bátorság kell ám ahhoz, hogy ajkunkra vegyük ezt a vallomást, hiszen a Hiszekegy egy vallomás. A karácsonyi üzenetből néhány mondat, mintegy bátorításképpen, hogy ezt a Hiszekegyet mi elmondhatjuk, ha a vágy Isten iránt él a szívünkben. „A keresztyén

remény vallja s mutatja, hogy nemcsak az előremutató transzcendencia motivál, hanem a fölfelé mutató transzcendencia is. Föladatunk nemcsak reménykedni, hanem belekapaszkodni a világ fejlődésének tengelyébe és nem engedni, hogy az ember eltérüljön végső céljától. Biztosítani kell a fölfelé tartó mozgást is, hogy Isten legyen a végső cél, és ne a bálvány: Pénz, Élvezet, Hatalom, hogy a szellem uralja az anyagot, s ne megfordítva, hogy a civilizáció ne szakadjon el a kultúrától, hogy ne az ember legyen a végső fórum, hanem az Isten.

Mindez nagyon is konkrét, nagyon is evilági program. A megváltásba vetett hitünk nem megváltás a világtól, hanem megváltás a világgal. Hinni a jövőben, ez számunkra: Hinni Jézus Krisztusban!

Páratlan a programunk – és ezzel befejezem, a legvégéről egy mondat: Az Atya akaratát belevinni a világba, a Fiú szeretetét a társadalomba, a Szentlélek ajándékait az intézményekbe, hogy a hatalom az igazságot szolgálja, hogy az igazságot túlszárnyalja a szeretet és hogy a megtorlás helyébe a megbocsájtás lépjen.”

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Szeretném a figyelmüket fölhívni, csütörtökön Szeplőtelen Fogantatásnak az ünnepe. Ez itt, ebben a kápolnában különösképpen is hangsúlyos üzenet, hiszen a Betegápoló Irgalmasrend magyarországi tartományának a védőasszonya, patrónája a szeplőtelenül fogantatott Szűzanya. Ez is már egy üzenet, mert hiszen nem véletlen, hogy a magyarok első irgalmasrendi kórháza Szepesváralján létesült, mert itt volt a török, és nem volt más lehetőségünk. Akkor lettünk végre önálló tartomány, amikor Buda felszabadult, és éppen nem sokkal azután a Szeplőtelen Fogantatás dogmájának a kihirdetése volt, és ezért a magyarok belekapaszkodtak ebbe a misztériumba, ami a Szűzanyában jelent meg. Magyarok számára különösen is fontos tehát, ez nagyon nagy ünnep nekünk. Aki akarja azt, hogy Magyarországon a jövőben is legyen irgalmasrendi jelenlét – Magyarországon, hangsúlyozom – és legyenek intézményei az Irgalmasrendnek, az jöjjön el és imádkozzon velünk együtt.

Szombaton pedig minden reggel 7 órakor, Adventben természetesen, rórate szentmise van, ami megint hagyományos, ősi. Aki az adventi készülődése során és a Karácsonyra való lelki készülődése folyamán ezt komolyan gondolja, vegyen részt ezen a szentmisén, hetenként legalább egyszer most ne csak vasárnap, ami kötelező, hanem valami olyan is, ami a lélek gazdagságából származik.

És most, amikor az Isten áldását közvetítem a kedves Testvéreknek, akkor gondoljanak az Isten áldásával együtt arra, hogy vajon az az Európa és annak az Európának a vezetése, amely megtagadta az Istent, vajon ez az európai vezetés Európa megmaradásán dolgozik? A keresztény Európa megmaradásán biztos nem, hiszen aki istentagadó, az nem dolgozhat a keresztény Európa jövőjéért, de félek, hogy a nem keresztény Európa jövőjéről sem gondolkodhat komolyan. Mert itt az isteni gondolatot a mi emberi kapcsolatunk világából kiűzték. Tehát akkor, amikor most az áldást fogadjuk, akkor kérjük a Jóisten kegyelmét, hogy ebben az önellentmondásos helyzetben mi megmaradjunk hűségben, szeretetben, a kereszténységben és a keresztény Magyarországon.

Járt itt Mikulás, de nagyon magasról dobta le a csomagot, aztán összetört az ajándék. Azért valamit megmentettünk ebből az ajándékból. Mikor megyünk kifelé, mindenki vegyen magának, nagyon finom ajándékot hozott egyébként.

+ ÁLDÁS +